

Experiències i mirades

*Quaranta anys del Centre d'Estudis
Riudomencs Arnau de Palomar*

Cultura és llibertat.

Marisol Virgili Llebaria

Presidenta del CERAP

Quan en la nostra agenda personal pintem una data de color vermell per a la celebració d'un aniversari -com fem ara en el 40è de la nostra entitat- la invitació a donar un cop d'ull als anys que ens hi han portat ve amagada en el doblec que hem fet al full del dietari.

I, és d'obligat compliment, l'agraïment de cor a tots els que, d'una o altra manera han passat pel CERAP i hi han deixat la seva petjada. De manera especial, als coratjosos joves que l'any 1978, bastiren els fonaments del que avui és el nostre Centre d'Estudis i al seu compromís que s'ha mantingut fidel en el decurs d'aquests quatre decennis. Volien que fos, i és, el Centre d'estudis riudomencs Arnau de Palomar, una entitat que neix del poble, que treballa per la conservació i promoció del patrimoni cultural de Riudoms, que s'organitza a través de diferents seccions, que la seva acció es du a terme de manera altruista i amb independència palmària, la qual cosa s'aixopluga en la seva ensenya, "Cultura és Llibertat".

Aquests 40 anys de cultura que el CERAP ha ofert a Riudoms i al país han estat rics de continguts, farcits de fèrtils experiències humanes, de reconeixements falaguers i de tossut creixement de la base social. I, malgrat els revolts inesperats i els sotrats que hagin pogut aparèixer en el camí, sempre ha aflorat la manera de sortejar-los airoament.

En aquest any de celebració (desembre 2018-desembre 2019), ens volem empolainar. I aquest quadern commemoratiu n'és una mostra. Conté noves aportacions artístiques d'alguns dels creadors que ja havien col·laborat amb l'entitat en la col·lecció de postals de Nadal "La Timba" amb les quals el CERAP ha felicitat les festes des de 1998. De la mateixa manera, artistes de la Secció d'Art hi han contribuït amb obres pròpies. Tot plegat ho han enfilat amb algunes reflexions fetes per persones d'aquí i d'allà que han estat o estan vinculades al nostre projecte. I ho han fet de tal manera que han deixat impol·lutes les costures d'aquest opuscle que teniu a mans on s'estatgen aquestes Experiències i mirades.

Us convidem a assaborir-les. Així com, a prendre part dels actes que, des de l'entitat amb les seves diferents seccions, s'assaonen per fer més lluïda aquesta festa de la Cultura al nostre poble.

Glòria Coll Domingo

Sempre he recordat i potser és un record emotiu molt meu, però a casa no teníem moltíssims llibres. Recordo que hi teníem una capsa amb uns llibres que a mi em semblaven un tresor. Aquets llibres eren la col·lecció de les millors obres de la Literatura Catalana fruit de la col·laboració d'Edicions 62 i la Caixa. Era una edició molt bonica, em fascinava. Teníem els cinquanta primers números, i de tant en tant hi anava i em llegia autors com Gabriel Ferrater, entre altres poetes.

La meva sorpresa va ser quan la meva mare em va explicar que aquells llibres havien anat a parar a casa nostra com a regal de noces dels meus pares. Ells, que havien

sigut tots dos socis fundadors del CERAP, van ser obsequiats per l'organització en motiu de la seva celebració amb aquells llibres. Sembla ser que durant els primers anys de fundació del CERAP, s'obsequiava a aquell que contreia matrimoni amb aquesta col·lecció de cinquanta llibres de la Literatura Catalana.

Conxa Torres Sabaté

El meu primer contacte amb el CERAP va ser quan ni tan sols estava el terra fet. El centre ja havia obert les portes, però recordo que el terra sempre s'aixecava. I sempre que veníem, havíem d'escombrar perquè estigués una mica decent. Ens sentíem una mica ventafocs.

Quan vaig començar a participar del CERAP em vaig apuntar a la secció d'art i vam crear el grup de teatre 'El Traspals'. Sempre anàvem trasbalsats i ens va semblar un bon nom. Ens ho passàvem molt bé i rèiem per tot.

El que era molt divertit era quan havíem d'anar a buscar les coses del grup de teatre que teníem

guardades en una habitació aquí sota. Ja us ho podeu imaginar com quedaven amb la humitat que hi ha. Havíem d'aprofitar qualsevol racó, doncs no teníem prou espai. Bé, això encara no ha canviat.

Maria Eugènia Perea Virgili

El meu pare va ser soci fundador del CERAP i sempre n'ha estat vinculat de manera molt activa. Això ha fet que des de ben petita l'hagi vist a les nostres vides com una cosa natural: de petita vaig participar en una representació dels Pastorets, d'adolescent hi vaig participar presentant una pel·lícula que vaig fer amb les amigues (Doble joc) i un curtmetratge (Sísif).

L'any 2007 el Joan Francesc Mestre em va convèncer per formar part de la junta, on vaig estar fins al 2010. Posteriorment vaig estar com a secretària, subdirectora de Publicacions i des del 2014 sóc la directora de la revista Lo Floc i de Publicacions.

El CERAP per mi ha estat una font d'enriquiment personal recíproca: jo m'he enriquit personalment amb el CERAP i espero que el CERAP s'hagi enriquit també una miqueta amb el que hi he aportat. El format d'aquesta entrevista m'obliga a expressar-ho així de manera resumida en una sola frase, però, per a qui pugui interessar, aquesta mateixa idea la desenvolupo en un article de la revista Frontissa (núm. 34, desembre de 2017, p. 23).

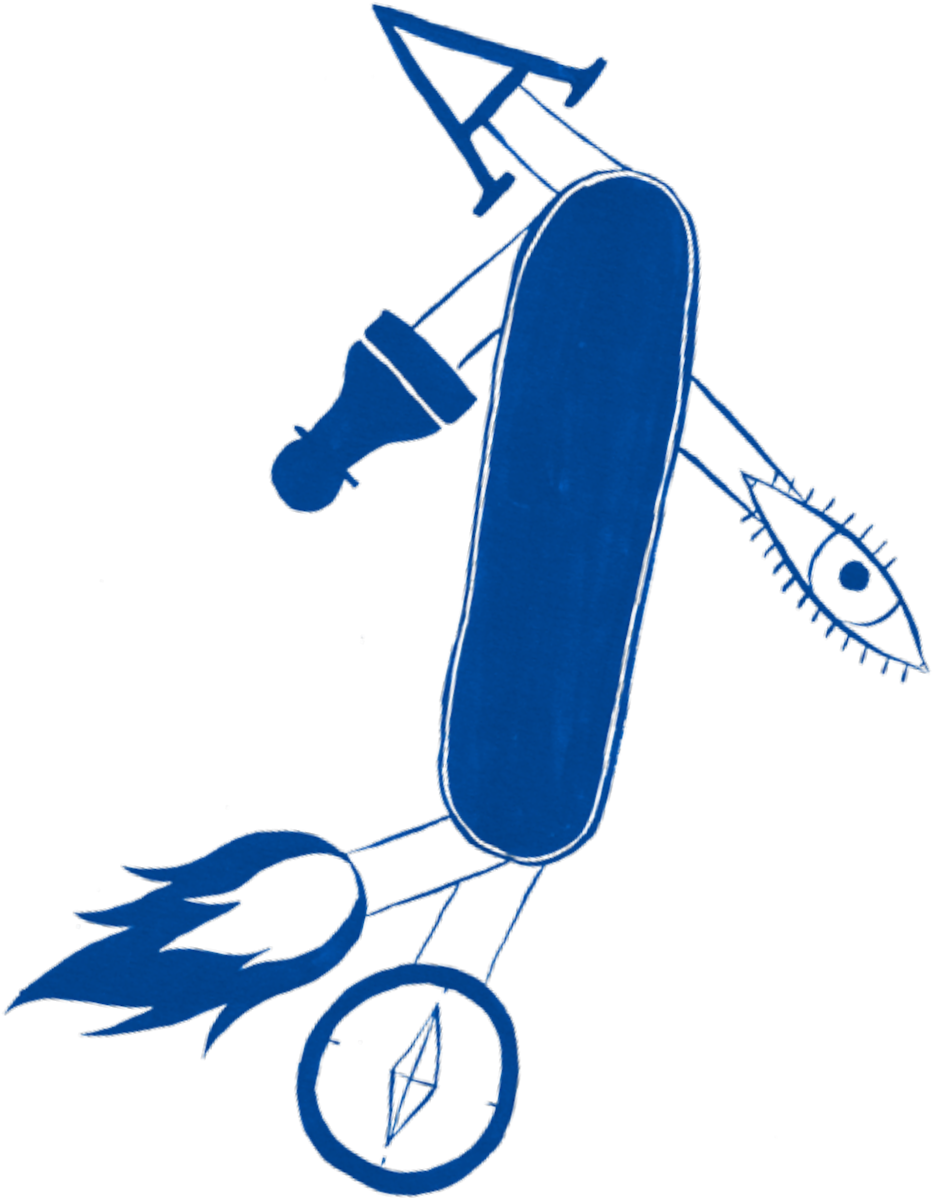

Jordi Domingo Cros

Fa vora uns quaranta anys, vaig tindre una bona relació amb el CERAP perquè en els seus inicis em va interessar, doncs aleshores jo estava bastant interessat en la fotografia. En aquell temps, hi havia una secció específica de fotografia i vaig decidir fer-me'n soci.

Recordo que el nom de Centre d'Estudis no s'entenia gaire bé que volia dir, doncs en aquella època les qüestions culturals eren temes molt desconeguts. I doncs, van aparèixer un grup de gent que formaven part del CERAP, i explicaven que hi havien unes seccions dedicades a temes culturals específics, i en fi, era gent culta.

La gent del CERAP era gent que parlava de coses agradables, gent que parlava del saber, que parlava de futur. Gent que parlava de moltes coses que fins aleshores no se'n parlava gaire.

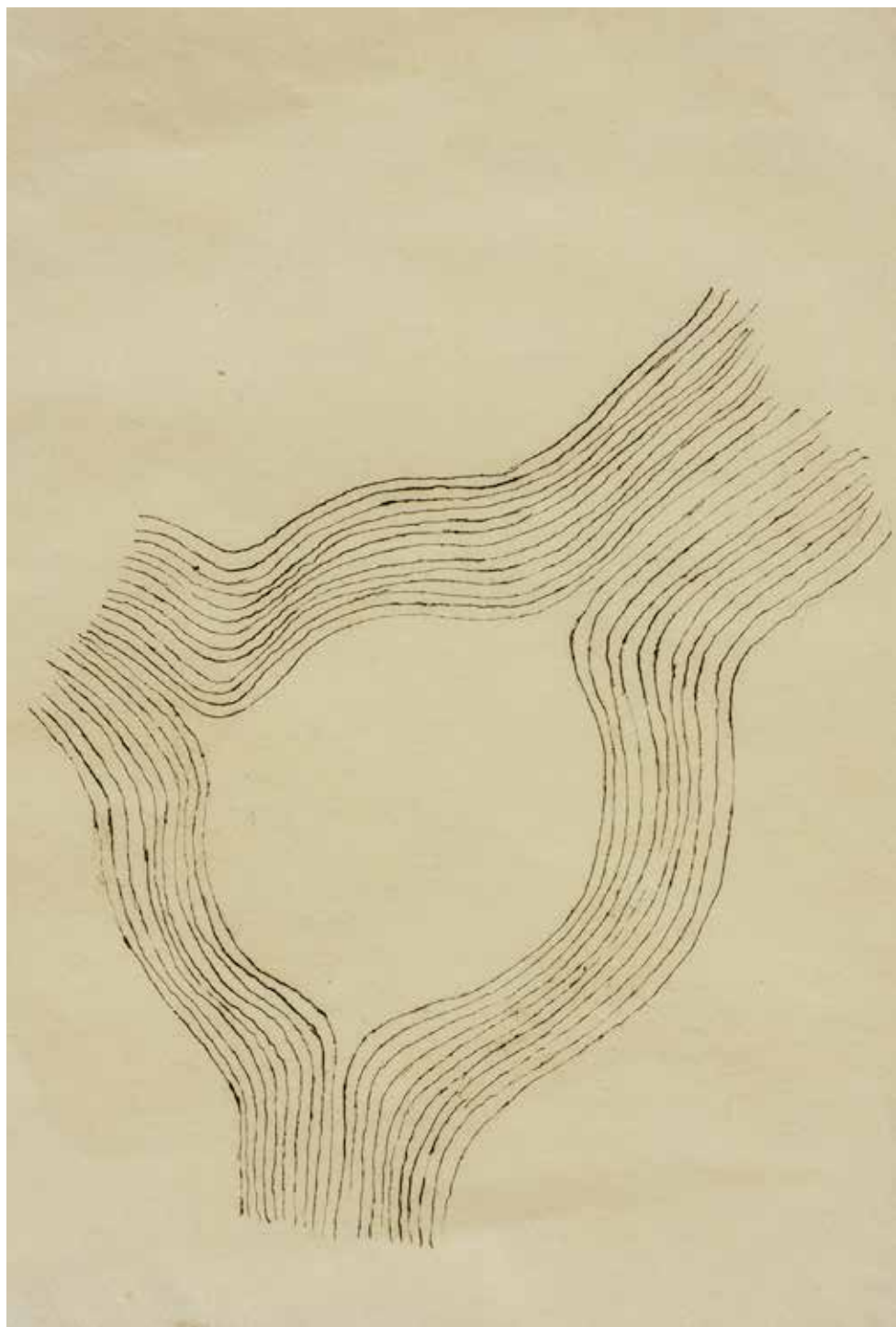
Jaume Gili Ferré

Que jo recordi, el meu primer contacte amb el CERAP va ser amb 16 anys. Aquí he après a espavillar-me i a fer coses que després m'han servit a nivell personal.

Participar del CERAP per mi va ser fer coses, va ser fer militància cultural. Al CERAP he conegut gent amb idees diferents que m'han proporcionat una visió diferent de les coses. Avui, em dedico a l'agricultura ecològica, que és un tema que em va néixer formant part de la secció de Ciències Naturals.

Al llarg dels deu anys que he estat estretament vinculat al CERAP, he participat també a la secció de Muntanya i als Diables, i hi vaig estar treballant d'administratiu i obrint el local cada tarda.

El CERAP sempre ha estat un niu d'idees i d'iniciatives. Aquí va néixer el Casal popular La Calderera, i també aquí van néixer les reivindicacions contra la tala dels arbres de Sant Antoni. Si no hi hagués hagut el CERAP, tot allò no hagués estat possible, perquè aquí érem un grupet de gent, i era més fàcil canalitzar aquestes iniciatives, sobretot perquè era gent que s'estimava el poble.

Arnau Carbonell Ollé

El CERAP és un lloc on em puc relacionar amb gent de diferents edats amb qui mai havia tingut cap contacte, i així he trobat a grans amics, grans persones. He gaudit moltíssim al llarg del temps que porto formant-hi part, ja fos ajudant a muntar una caminada, amb els diables, amb la secció d'escacs, on fós.

Estant al CERAP he après a tocar el timbal i a tirar foc, però sobretot he après a organitzar esdeveniments, que crec que és una cosa important i necessària dins d'una entitat que porta una gran feina feta. Al CERAP hi ha gent amb ganes de fer coses i amb molt de compromís.

L'anècdota que tinc més marcada, al cor o al cap, és la de quan vam

quedar en segona posició al concurs nacional d'enceses amb els diables. Vam estar treballant durant un any sencer formant una figura, quan no sabíem fer ni una rotllana a la plaça de l'Església. Doncs vam quedar en segona posició i ningú s'ho esperava. A mi em va marcar molt. A més, el Triqui, com a gran Diable i gran membre del CERAP va recollir el premi i crec que això ens va omplir a tots d'orgull.

Sergi Margalef Font

El primer que jo recordo del CERAP, és que un dels meus familiars, el Josep M. Riu, hi formava part. Més tard, juntament amb el meu amic, Salvador Gras, vam començar a venir al centre però, sincerament, només veníem perquè podíem fer ús de la fotocopiadora per falsificar les notes de l'escola. Allò, no obstant, va fer que mica en mica comencés a vindre-hi més sovint. També recordo que llavors ja hi havia internet, i recordo descobrir que era una cosa que anava amb un mòdem que feia sorolls molt curiosos.

El CERAP per mi és un espai que em va permetre el primer coneixement de moltes coses, passava de trobar-me amb un grup d'amics

i xerrar per xerrar, a aprendre a debatre i aprendre una mica de discurs i entendre el perquè d'algunes coses que em despertaven un interès. Sobretot, diria que dins l'associació, he entès que les coses es fan en grup i per una voluntat.

Dolores “Lolita” Salas Fenoy

La meva relació amb el CERAP m'ha vingut a través del meu fill, el Pere, que és diable i ha participat de l'organització fent moltes coses. Quan jo li deia: 'On ets Pere?', sempre em responia: 'Al CERAP, mare'. Ell sempre era al CERAP, hi ha passat moltes hores aquí. I en fi, al final, em va convèncer per fer-me'n sòcia. I ho vaig fer per ell. Però bé, jo aquí no faig el mateix que fa el Pere.

A mi m'agrada vindre a les classes de ioga; que ja fa tres anys que vinc i estic molt contenta. Sí, hi estic molt i molt bé. Vindre aquí m'aporta desconnectar de la feina, i conèixer una altre tipus de persones amb les que d'una altra manera no ho podria fer. I l'hora

o hora i mitja que estic aquí em relaxa molt i m'aporta moltes coses bones. El segon dia que vaig vindre a classe, l'Empar, la professora de ioga, em va donar una abraçada i em va fer sentir tan i tan bé, que cada cop que vinc me'n recordo i somric.

Guillem M. Sierra

El meu primer contacte amb el CERAP va ser quan jo tenia quinze anys, perquè hi vaig fer la meua primera exposició. Em va fer molta gràcia, just tenia només quinze anys i vaig poder exposar tot allò que portava fent sobre paper i amb un retolador de punta fina.

Vaig tindre l'oportunitat d'exposar el món imaginari que portava a dintre i d'alguna manera em va inspirar en tot allò que podria vindre després.

El CERAP és una organització que m'ha ajudat a sentir la força de la meua veu i a canalitzar allò que m'agradaria ensenyar a la gent. El CERAP m'ha aportat les eines: un espai, promoció, publicitat i sentir

que valoren allò que faig. El CERAP fa un paper molt important, és l'eina per aquell que es vulgui donar a conèixer, que és vulgui fer sentir.

Asmae Oufi Machich

La meva relació amb el CERAP va començar perquè alguns membres de l'organització van venir al meu institut, l'IES Joan Guinjoan, a fer varies xerrades i van organitzar conjuntament amb la direcció del meu centre educatiu una sortida, per als alumnes de la classe de Biologia de 4art d'ESO, amb l'objectiu de vindre a veure una exposició d'art.

Aquell dia vam veure els quadres de l'artista i vam estar fent debat. La presentació ens la va fer la Marisol, que va aprofitar per parlar-nos també del Dia de la Poesia que s'organitza al CERAP. Em van proposar personalment de participar d'aquest altre esdeveniment i vaig venir a recitar poesia. Va ser

una experiència molt gratificant. Tant de bo, el Dia de la Poesia pogués tindre més visibilitat, sobretot de cara als joves.

Si jo aquell dia de l'exposició no hagués vingut aquí, tot això no hagués passat.

Josep Maria Aran Mestre

Estic al CERAP des dels seus orígens. El meu interès en ser-hi era per la nostra cultura. I l'interès per algunes seccions, concretament la d'estudis històrics. He estat sempre soci, però no actiu. Ara hi participo en la secció de Ciències Socials.

El CERAP m'ha aportat conèixer coses amb una certa profunditat. Per exemple: hi va haver una època que participava en l'organització sobre l'estat de l'agricultura local i de la comarca amb la crisi de l'avellana. Aquest tema es tractava amb molta profunditat...i el bon coneixement és un valor.

La frase que diu "Cultura és llibertat" és una expressió molt ben

trobadada. L'entitat recull interessos, aficions...gent que comparteix coses que s'integren sota un mateix paraigües, que és el CERAP. Totes les entitats evolucionen: si es queden estancades, el més probable es que desapareguin. Amb el tarannà que se li ha donat actualment té molt més futur.

Mariona Ferrant Pujol, Sergi Margalef Font

El confeti dels 40 anys

Retoladors

2018

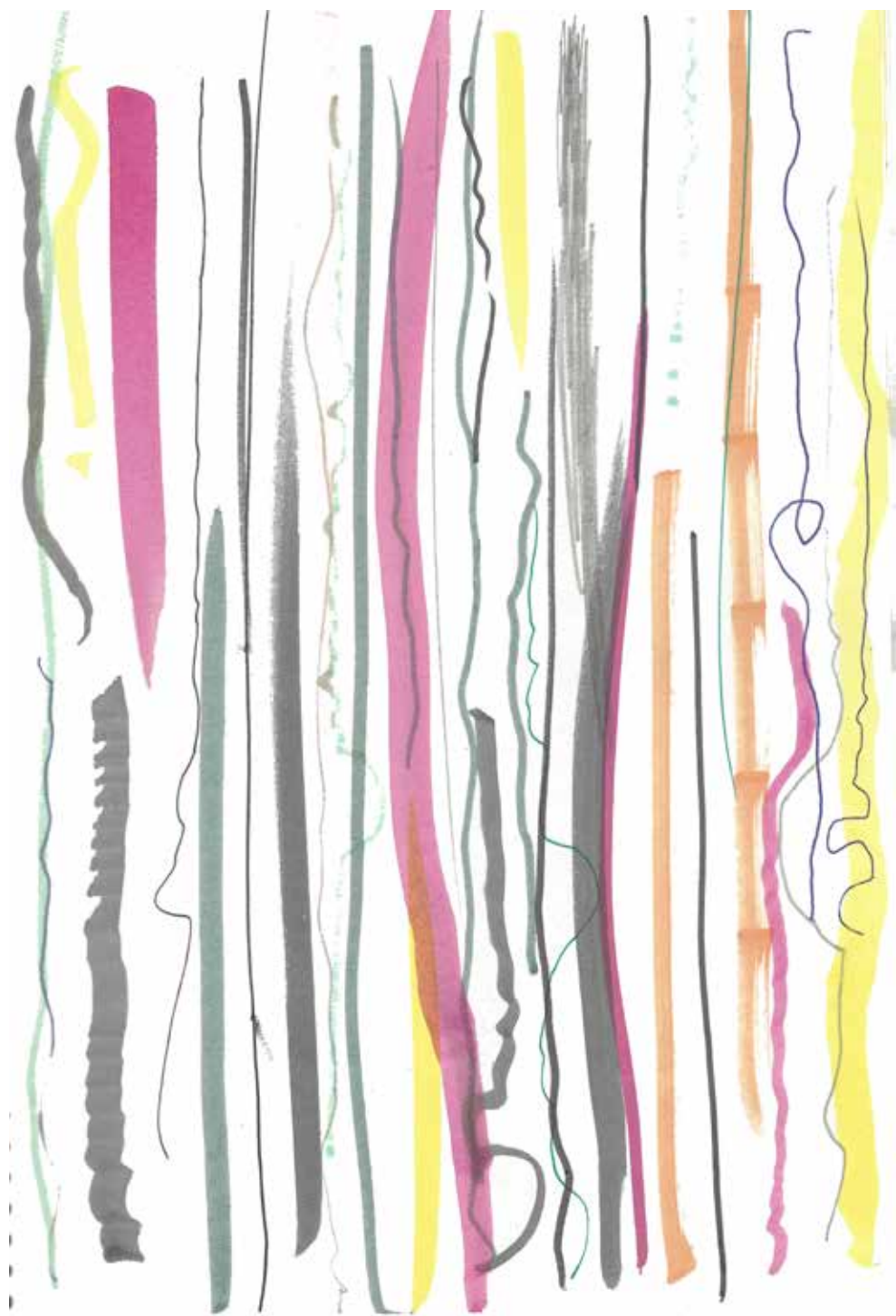
Josep Torres Sanz i Meritxell Torres Pedret

L'experiència més gran que he viscut al CERAP és la que he viscut amb els diables en els viatges a Alemanya, els mítics correfocs a Garcia, les sortides a Beranui. Són moltes vivències acumulades.

Això sí, l'experiència més recent que he tingut és la creació dels diablons. Arribat un moment en el que tens fills i et trobes davant del xoc generacional entre tu i la gent jove, perquè ja no surts als correfocs però a la vegada sents que no ho vols deixar, la teva manera de vincular-te en el col·lectiu canvia. Ara, la meua manera de continuar vinculat amb els diables és pensant en la canalla.

Feia molt de temps que es parlava de fer una colla de diablons i, per mi, el Sant Joan de l'any passat, el 2017, va ser molt emotiu.

El fet que durant dos anys haguéssim pogut preparar l'esdeveniment, i veure com, de tindre una previsió de ser deu o quinze membres, passem a ser-ne trenta enguany, per mi és tot un èxit personal i col·lectiu. Estem complint amb escriure les previsions que teníem i és una manera diferent de continuar participant en el CERAP.

Mariona Díez Montalvo i Arnau Tizne Badet

Ens vam fer del grup de diablons perquè tinc una amiga que hi estava apuntada, i vaig veure que s'ho passava molt bé. Això em va fer vindre ganes d'apuntar-me i participar d'aquesta festa.

El dia que ens van batejar com a diablons va ser el dia de Sant Joan de l'any passat, i pel matí estava molt i molt nerviós. Quan va començar el bateig, els diables grans estaven col·locats en dues fileres i nosaltres passàvem pel mig i al final ens donaven la massa per poder fer l'encesa. Mentre passava pel mig dels diables grans, entre les fileres, se'm van passar els nervis i el neguit, i ja vaig continuar la festa com molt normal.

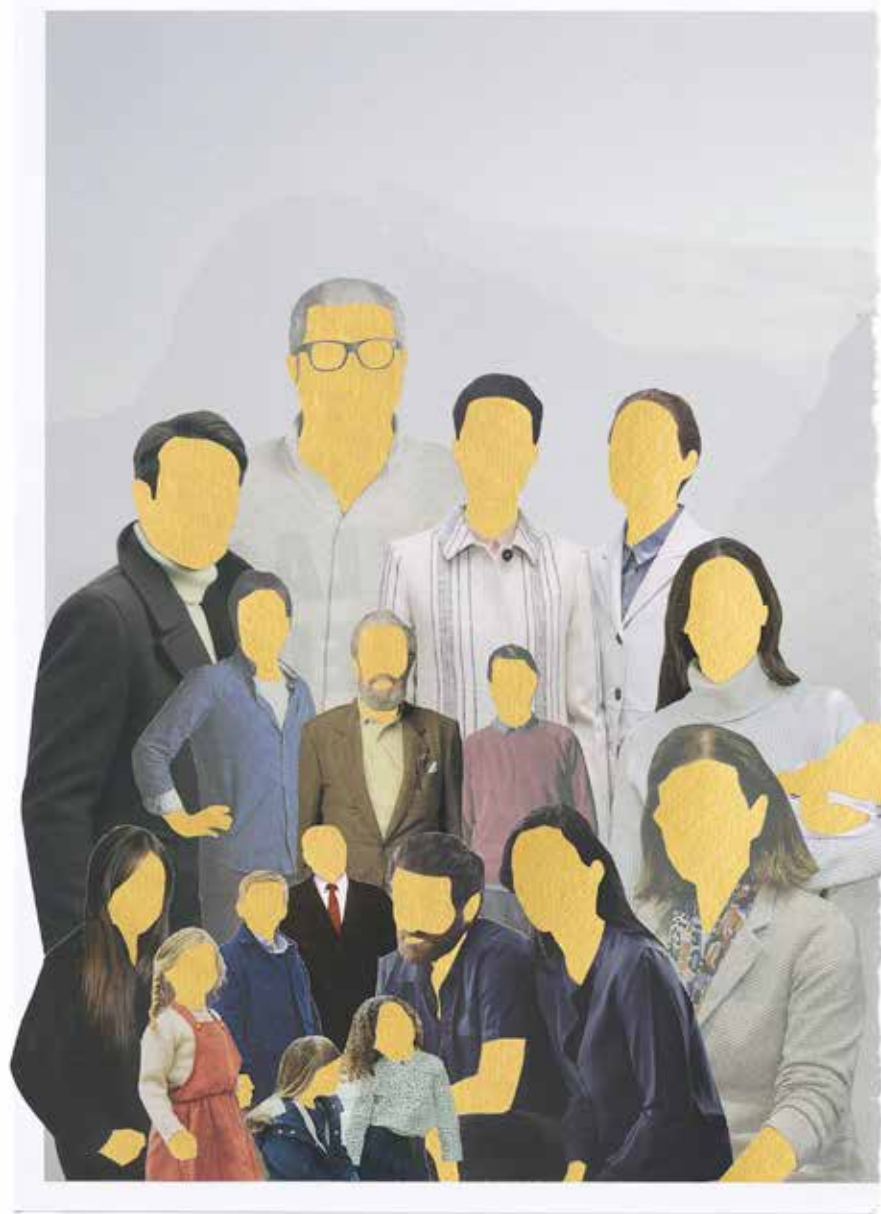
Natàlia Borbonès Juanpere

Les experiències i les anècdotes aquí són constants. Per exemple, per mi va ser un gran descobriment tot el tema de la secció de muntanya, concretament la caminada Riudoms – La Mola – Riudoms. Quan va ser el primer any que hi vaig participar, em vaig quedar parada de la gran organització, la complexitat d'aquesta prova i com tot encaixava.

Tot va sortir rodar. Per mi, és aquesta una de les activitats que més defineix l'esperit de entre tots ho fem tot, i amb ganes, amb problemes, però amb anhel i amb entusiasme.

Jo crec que el futur que voldria pel CERAP està molt relacionat amb

el present en els últims dos o tres anys, en els que hem tingut rejuveniment de la massa social. Amb això em refereixo, per exemple, amb la creació de la colla de diablons. Ha entrat molt canalla, cosa que ens dóna una seguretat de com a mínim poder consolidar el futur més immediat de l'organització.

La Secció

La Secció d'Art som:

*Alba Domingo Basora
Núria Domingo Gallego
Mariona Ferrant Pujol
Sergi Magalef Font
Vicent Matamoros Anglès
Verònica Moragas Rovira
Francesc Mestre Pellicé
Lucia Perera Stocco*

Aquesta publicació té com a objectiu representar la implicació que ha tingut el CERAP al seu entorn durant els seus quaranta anys de vida. Quan anàvem arreglant les aportacions artístiques d'aquells que s'hi van avenir, vam pensar que un text breu que les acompanyés seria un bon complement. I, si el text provenia d'una reflexió feta per algú que tenia algun tipus de lligam (fos el que fos: llarg, curt, tancat, imprecís, puntual...) amb el CERAP doncs, encara millor.

D'aquest embrió nasqué l'audiovisual annex perquè, posats a fer entrevistes, per què no les enregistràvem? I ja hi vam ser! Exploració i encaix de persones, cites, càmeres, preguntes, edició de vídeos, transcripció d'àudios, selecció de fragments, casament de paraules amb imatges, endreça, composició del llibret, modificacions, més modificacions... fins arribar a confegir aquest opuscle que us presentem aquí.

Experiències i mirades no vol ser un document històric. Més aviat, un tast molt divers de diferents maneres amb què gent anònima o no tant, s'ha relacionat amb el CERAP. Tot plegat, al costat d'una expressió artística que vol celebrar els quaranta anys del Centre d'Estudis.

<http://cerap.cat/video40anys>

